

Resumé

Předkládaná práce se zabývá výraznou osobností českého folku – Karlem Krylem. Zkoumá rozdíly v poetice jeho písňových textů a básní a jejich vývoj v letech 1968 - 1989.

První kapitoly nastiňují situaci od šedesátých let 20. století kolem zpívané poezie a písničkářů až do současnosti. Karel Kryl je porovnáván s českými písničkáři, lišil se od nich nejen svou tvorbou, ale také svým životem, názory i vzhledem.

Jeho poetika se během dvaceti let vyvíjela, a to jak u písní, tak u básní. Toto období je v případě písní rozděleno na čtyři etapy, k nimž jsou podle vzniku přiřazeny jednotlivé básnické sbírky. Do roku 1971 lze hovořit pouze o písních, neboť v tomto období se Kryl básním ještě nevěnoval. V této době psal mladý autor texty, v nichž nesouhlasil s okupací vojsky Varšavské smlouvy, texty jsou nekompromisní. Vzhledem k emigraci v roce 1969 se začal v písních projevovat stesk po domově. Kryl hovoří za všechny a ke všem. Druhá etapa Krylovy tvorby je mezi lety 1972 – 1975 – „šťastné období“, zde se společně v básních i písních objevuje zejména tematika milostná, u písní (více než u básní) také biblická. Původní výkřiky vystřídal ztišené vyprávění. Po roce 1975 se autor uchýlil v celé své tvorbě k humoru, který však působí velmi křečovitě. Texty, ani básně sice nejsou nejlepší obsahem, ale vynikají svou formální technikou. Do roku 1981 se objevuje také vážná tvorba. O rok později se Kryl navrácí k milostné poezii i písním a po roce 1985 nastává tzv. realističtější tvorba a smíření. Kryl jako by se smířoval s pobytem v exilu a zabývá se globálními problémy.

Básně se od písní odlišují tím, že jsou zvnitřnělé, autobiografičtější, subjektivnější, mají propracovanější jazykové prostředky, nepravidelnou kompozici, jsou náročnější na přemýšlení.

Písně jsou objektivnější, zřetelnější, obsahují pestré jazykové prostředky, které jsou ale pochopitelné již z poslechu písně, mají pravidelnou písňovou formu, transparentnější symboliku, jsou určeny většímu počtu posluchačů.

Básně i písně obsahují mnoho společných myšlenek, Kryl v nich velmi dbá na svůj jazykový projev. Typická je pro ně bohatá slovní zásoba, obraznost, současné i historické postavy, aktuální časoprostor, krátké verše, textařsky vzdálené rýmy a intertextové návaznosti. Z celé Krylovy tvorby je zřejmé, že si rád pohrával se slovy, snažil se využívat teoretické literární poznatky, usiloval nejen o obsah, ale též o zajímavou formu. Vše je dokládáno na četných příkladech z Krylovy tvorby.